

[Bomholt.]

den regnskabsmæssige Maade, der anvendes, vil selv den gode Status fra de flittige Aar rimeligvis være camoufleret som Underskud. Selv om Esbjerg Havn er af ny Dato og har krævet meget store Kapitalanlæg, kan jeg dog ikke tro, at den i Sammenligning med de kommunale Havne økonomisk set konstant skulde være en ren Plimsoller. Det kan vi nu tale om. Forskellige Interesser og Synsmaader kan gøres gældende.

Jeg vil tro, at der med god Vilje fra begge Sider kan findes en Ordning, der overvinder de økonomiske Vanskeligheder, som kan vise sig i Forbindelse med Overgangen til den anden Administrationsform. Det maa være muligt at give Byens Havn det Initiativ, den har Krav paa. Maaske den højtærede Minister kunde tænke sig at komme til Esbjerg og der føre en personlig Forhandling med Havneraadet og med Byraadet. Jeg ved jo, at den højtærede Minister ikke er angst for at tage ud til Byer, der har Interesse i en orienterende, fordomsfri Forhandling, jeg ved endvidere, at den højtærede Minister er Tilhænger af Decentralisation paa visse Omraader, og jeg skulde tro, at det her omhandlede Omraade maatte komme i første Række.

Staten har i sin Tid udfoldet et storlaaet Initiativ ved Anlæggelsen af Esbjerg Havn, men nu er Tiden kommet, da der af Hensyn til det daglige Arbejdes Trivsel maa findes en mere smidig Form for Administration og Afgørelser, en Forskydning fra statslig i Retning af kommunal Ledelse. Esbjerg Havn er blevet særlig haardt ramt af Krigen, men det kan umuligt være Statens Opfattelse, at Byen skal miste de Eksportlinier, som den havde før Krigen; det maa være Meningen, at Forholdene saa vidt muligt skal føres tilbage til de oprindelige Spor, i dette Tilfælde til Gavn for en By, der bygger sin Eksistens og sin hele Fremtid paa Havnevirksomheden.

Axel Sørensen: I disse Dage er en Strøm af dansk Ungdom rykket ind paa Højskolernes og Landbrugsskolernes Bænke. Disse unge ønsker ikke alene her at faa Andel i aandelige og kulturelle Værdier, men at der ogsaa ligger en realistisk Tanke bagved, vil vist ingen benægte. Naar Tilgangen af Elever i de sidste Aar viser en Tilbagegang, kan man ikke sige, at Tiden foran de unge synes at ligge saadan, at Oplysning og Dygtiggørelse ikke er en Nødvendighed — tværtimod. Muligvis kan Standsningen i Tilgangen af Elever skyldes, at en større Part af de unge i

1945 og 1946 maatte aftjene deres Værnepligt og derfor ikke samtidig kunde komme paa Skole. En anden Del lader sig sikkert friste af de store Lønninger og udsætter derfor eller opnaar aldrig Skoleophold, fordi de nuværende Lønninger giver Mulighed for at sætte Bo. En tredje Faktor er Tildelingen af Elevunderstøttelser. Hvert Aar foreligger der paa Finansloven en Bevilling til Elevunderstøttelser paa omkring 1 Mill. Kr. Disse Penge fordeles til Ansøgerne efter en af Finansudvalget affattet Pointsberegning, idet Elevernes egne Bidrag efter nævnte Beregning bestemmes til at udgøre fra 25 til 100 pCt. Da Forældrenes Indkomst- og Formueforhold i den her nævnte Beregning ogsaa spiller ind, er det forstaaeligt, at de sidste 5—6 Aar har givet sig Udslag i, at Eleven ikke opnaar den ansøgte Understøttelse, selv om man ogsaa fra Statens Side søger at regulere den nævnte Pointsberegning. Statens Bidrag til Elevunderstøttelser androg sidste Aar 942 000 Kr. og vil sikkert i Aar blive mindre af de forannævnte Grunde. Hvis det derfor betyder noget for os, at vi faar den nye Generation dygtiggjort — og det tør vel ingen benægte —, vil jeg gerne her over for den højtærede Undervisningsminister sige, at her er et Sted, hvor Pengene gives godt ud. Saa fremt det skal lykkes, maa vi ikke være smaalige paa dette Omraade.

Der har i de sidste Aar været en Tendens til Forskydning af den til Raadighed værende Arbejdskraft, som for Tiden giver sig størst Udslag blandt Landbrugets Medhjælpere. Saaledes viser de statistiske Undersøgelser, at der i Aar beskæftiges ca. 18 000 Medhjælpere færre end i Fjor. Heraf falder ca. 8000 paa Børn og Slægtninge, medens Resten er fast fremmed Medhjælp. Ser man paa etaars Medhjælpernes Antal, er dette i de sidste 7 Aar blevet formindsket med omkring 50 000. Nu skal det indrømmes, at Nedgangen i Fødslerne i Begyndelsen af 1920erne selvfølgelig maa tages i Betragtning, et Forhold, der ikke synes at blive udlignet de første 10 Aar, men den største Faktor er sikkert fremdeles, at Strømmen gaar mod Byerne og de større Bebyggelser. Og hvorfor? Maaske ikke saa meget, fordi disse Mennesker føler sig draget til Byen, men fordi man ikke under de nuværende Forhold ser sig i Stand til at faa Plads i de besiddendes Rækker paa Landet, hvad enten det nu er et Husmandsbrug eller et Gaardmandsbrug, man ønsker at erhverve sig som sin Arbejdsplads. Mange unge har